

การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการ ในชุมชนภูเก็ต

ปัทมา ยิ้มสกุล¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้ (1) เพื่อสร้างสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวด้วยตนเองสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนภูเก็ต (2) เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวด้วยตนเองสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนภูเก็ต และศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวด้วยตนเองสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนภูเก็ต ตัวอย่างได้แก่ ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนภูเก็ต แขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดคุณสมบัติให้จบการศึกษาชั้นต่ำในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจความต้องการในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ชุดฝึกอบรมซึ่งมีบทเรียนการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนภูเก็ต และแบบประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนภูเก็ต แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า (1) ผู้ประกอบการในชุมชนภูเก็ตมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง มีระดับการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจนถึงสูงกว่าปริญญาตรี มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลางและควรปรับปรุง และชุดฝึกอบรมสร้างขึ้นจากความต้องการของผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนโดยการรวบรวมเป็นชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชน ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง จำนวน 5 หน่วย จากการใช้ชุดฝึกอบรม “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนภูเก็ต” พบว่าตัวอย่างได้คะแนนก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.60 และได้คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.83 เมื่อทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ t-test มีค่าเท่ากับ 21.39 ซึ่งแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง (2) ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการในชุมชนภูเก็ตมีความคิดเห็นต่อชุดฝึกอบรม “การพัฒนา

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาภาษาอังกฤษ วิชาซีพีครุ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
อีเมล : pattama.y@dru.ac.th

สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน” ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านภาษา ด้านกิจกรรมการฝึกฝนการใช้ภาษา ด้านการออกแบบ และด้านการใช้ประโยชน์ ตัวอย่างมีความเห็นต่อชุดสื่อการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.30$)

คำสำคัญ : ผลการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ด้วยตัวเอง ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

Development of Self-learning Materials to Enhance English Communication Skills for Tourism Entrepreneurs in Kudi Jeen Community

Pattama Yimsakul¹

Abstract

This research aimed : (1) To construct English self-learning materials to enhance communication skills for tourism entrepreneurs in the Kudi Jeen community. (2) To develop English communication skills for self-learning materials for tourism entrepreneurs in the Kudi Jeen community, and to study opinions on the use of English self-learning materials for tourism entrepreneurs in Kudi Jeen community. The sample included: tourism entrepreneurs who had business in the Kudi Jeen community, Wat Kanlaya Subdistrict, Thonburi District, Bangkok. The researcher used the purposive sampling method by specifying that 30 people had at least completed a junior high school. The research instruments were a survey on the needs to develop English communication skills, a training package containing lessons on developing English communication skills for tourism for entrepreneurs in the Kudi Jeen community and an evaluation form for using English self-learning materials to enhance English communication skills for tourism entrepreneurs in the Kudi Jeen community, Pre and Post test of English communication skills. The results of the research found that (1) tourism entrepreneurs in the Kudi Jeen community needed to use English for communication in their careers. The majority of respondents were female with education at the junior high school level to postgraduate level. They had English communication skills at a moderate level and should be improved. The training set was created from the needs of tourism entrepreneurs in the Kudi Jeen community by compiling a set of self-study materials to develop English language skills for communication of tourism entrepreneurs in the Kudi Jeen community. The result of using the English self-learning materials to enhance English communication skills for tourism for entrepreneurs in the Kudi Jeen community found that the sample had a pre-test scores at the average 11.60 and the post-test score higher than pre-test score at the average 25.83). When testing the hypothesis with the t-test s, the value was 21.39,

¹ Assistant Professor English Teaching Profession Faculty of Education, Dhonburi Rajabhat University University.
e-mail: pattama.y@dru.ac.th

which was significantly different at the 0.05 level. (2)The research results could be concluded that entrepreneurs in the Kudi Jeen community had their opinions on the training materials. “Development of self-learning materials to enhance English communication skills for tourism entrepreneurs in the Kudi Jeen community” which was divided into 5 areas: content, language, language practice activities, design and utilization. The sample had a high level of opinion on the overall learning media set with an average score ($\bar{X} = 4.30$).

Keywords: learning management results, Self-learning materials, English communication skills

บทนำ

ในปัจจุบัน หลายประเทศเห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ประเทศไทยก็เช่นกัน รัฐบาลของไทยเห็นความสำคัญของการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยว สังเกตได้จากยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555 - 2559 ว่าด้วยการสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจให้เกิดขึ้นจากปัจจัยภายในประเทศเป็นสำคัญส่งเสริมการลงทุนที่ยั่งยืน และสร้างความสมดุลของการเจริญเติบโตในทุกมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยให้ความสำคัญกับการลงทุนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน การปรับโครงสร้างภาคบริการ ให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มกับสาขาบริการที่มีศักยภาพ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมบนฐานความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม (คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2554)

นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพ และยั่งยืนตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ การแปลงแผนด้านการท่องเที่ยวไปสู่การปฏิบัติให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงมีการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2566-2570 เพื่อปรับปรุงให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของยุทธศาสตร์ชาติ โดยให้ความสำคัญกับความเข้มแข็งจากภายใน การฟื้นตัวอย่างมีความรับผิดชอบ และการเป็นจุดเชื่อมโยงการท่องเที่ยวของภูมิภาค ซึ่งแผนพัฒนาการท่องเที่ยวฉบับดังกล่าวสิ้นสุดลงในปี พ.ศ. 2565 ทั้งนี้ สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 ที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวทั่วโลกในปัจจุบัน นับเป็นโอกาสสำคัญที่ประเทศไทยจะได้พลิกโฉมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้เกิดความเข้มแข็งจากภายในที่ยั่งยืน เกิดความยืดหยุ่นคล่องตัว และมีการเติบโตบนพื้นฐานของเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม อีกทั้งให้ความสำคัญ กับการเตรียมความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงทุกรูปแบบ และพร้อมที่จะเติบโตอย่างยั่งยืน ประกอบกับการสร้างความเข้มแข็งจากภายในมุ่งส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ พัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความทันสมัยผ่านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรม การยกระดับบุคลากร และผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ เข้าใจ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับบริบทของการท่องเที่ยววิถีใหม่ (New Normal) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การฟื้นตัวจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการบูรณาการร่วมกันของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งในภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคท้องถิ่น และภาคประชาชน โดยได้มีวิสัยทัศน์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ดังนี้ “การท่องเที่ยวของประเทศไทย เป็นอุตสาหกรรมที่เน้นคุณค่า มีความสามารถในการปรับตัว เติบโตอย่างยั่งยืนและมีส่วนร่วม” จากวิสัยทัศน์จะพบว่า เป้าหมายของการจัดการด้านการท่องเที่ยวของไทย คือ การพัฒนาความสามารถในการปรับตัวในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว รวมไปถึงการคำนึงถึงความสมดุลของทรัพยากรและความยั่งยืนและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน โดยในแผนพัฒนาฯ ฉบับดังกล่าวมีกลยุทธ์ในการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและมีขีดความสามารถในการแข่งขัน

ปัจจุบันนี้ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทย มีบทบาทที่สำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ สามารถนำเงินตราเข้ามาสู่ประเทศได้มากกว่า 1.6 ล้านล้านบาทต่อปี ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางศิลปวัฒนธรรม และมีธรรมชาติที่สวยงามมากมาย จึงดึงดูดให้มีผู้สนใจมาท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือสำคัญในการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน การพัฒนาสังคม การฟื้นฟูวัฒนธรรม รวมถึงสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ ถ้าคนไทยหรือผู้ประกอบการชาวไทย มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวได้ จะสามารถช่วยให้เกิดการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักได้อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

ชุมชนกุฎีจีน เป็นย่านชุมชนเก่าแก่ของฝั่งธนบุรีที่มีประวัติความเป็นมาอันยาวนานตั้งแต่สมัยกรุงธนบุรีและยังเป็นย่านชุมชนที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมอย่างมากแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครทั้งชาวไทย จีน ฝรั่งเศส ญวน มอญ ฯลฯ ที่อพยพจากกรุงเก่ามาตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณด้านทิศใต้ของคลองบางหลวง หรือคลองบางกอกใหญ่ใกล้ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา

ซึ่งสอดคล้องกับที่ พิชัย สดภิบาล (2553) ศึกษาเรื่องการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่มีปัจจัยต่อการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนมากเห็นว่าคนไทยยังไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ดีพอ จุดอ่อนของคนไทยคือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยทั่ว ๆ ไปยังไม่เพียงพอกับระดับของการเป็นเมืองท่องเที่ยวคุณภาพ แต่จุดแข็งในการสื่อสารของคนไทยกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ คือ ความสุภาพ ความมีน้ำใจ และความเป็นมิตร ดังนั้น ประชาชนในชุมชนท้องถิ่นควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพของธุรกิจเพื่อการตลาดให้ดียิ่งขึ้น และกระตุ้นการค้าของประเทศโดยรวมให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยสนใจและเล็งเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมไทยสู่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนกุฎีจีนที่ทางชุมชนประสบปัญหาในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาเที่ยวในชุมชน โดยการสร้างสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเน้นทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษตามทฤษฎีภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes) โดยเน้นเนื้อหาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวให้สามารถนำทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไปใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อเป็นปัจจัยในการส่งเสริม และสนับสนุนการท่องเที่ยวในชุมชนกุฎีจีนรวมถึงยังเป็นการพัฒนาประเทศด้วยอีกทางหนึ่ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวด้วยตนเองสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน

2. เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวด้วยตนเองสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน และศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวด้วยตนเองสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน

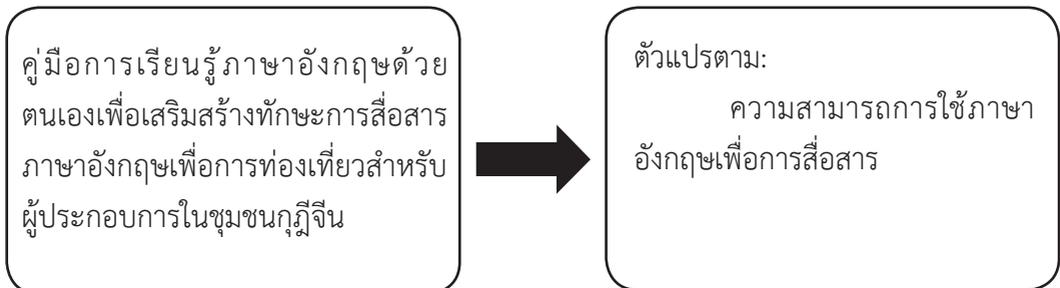
สมมติฐานการวิจัย

ผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนกุฎีจีน มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองสูงกว่าก่อนใช้สื่อการเรียนรู้

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีนหลังจากใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนกุฎีจีน แขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร รวมถึงผู้ที่คาดว่าจะประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนกุฎีจีน แขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 87 คน

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนกุฎีจีน แขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดคุณสมบัติให้จบการศึกษาขั้นต่ำในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งจากประชากรทั้งหมด 87 คน มีจำนวน 30 คนเท่านั้น ที่จบการศึกษาขั้นต่ำในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เหลือจบการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือไม่ถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นอกจากนี้ ผู้ประกอบธุรกิจบางคนยังเลิกกิจการเนื่องจากประสบปัญหาทางธุรกิจ บางคนคาดว่าจะประกอบธุรกิจท่องเที่ยว แต่ท้ายที่สุดก็ยกเลิกความคิดดังกล่าว ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเครื่องมือที่ใช้ทั้งหมด 4 ชนิดเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

2.1 แบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่สร้างขึ้นจากข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการลงพื้นที่ สํารวจ สังเกต สัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ รวมถึงการประชุมกับผู้นำชุมชน และตัวแทนของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในชุมชน และแบบสอบถาม และข้อมูลทุติยภูมิ ที่ได้จากการศึกษา หนังสือ ตำรา เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.1.1 ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ เพื่อสอบถามข้อมูลทั่วไป ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บข้อมูลเชิงปริมาณดังต่อไปนี้

1) ศึกษาข้อมูลจากการลงพื้นที่ จากเอกสาร ตำรา แนวคิด ทฤษฎี และศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการพัฒนาชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน

2) คัดเลือกประเด็นคำถามที่เหมาะสม สอดคล้องกับบริบทของเนื้อหาการวิจัยเรื่องการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน

3) จัดทำร่างแบบสอบถามโดยแบ่งแบบสอบถามให้มีลักษณะสอดคล้องกับแบบสอบถามความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งประเด็นที่สำคัญออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ประเด็นที่ 2 การสำรวจทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการธุรกิจ
ท่องเที่ยวในชุมชนกุฎีจีน เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

ประเด็นที่ 3 ความต้องการการพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ
ประเด็นต่าง ๆ ของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนกุฎีจีน เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

ลักษณะคำถามของแบบสอบถามเป็นแบบวัดประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนด
น้ำหนักคำตอบตามวิธี Arbitrary Weighting ของ Likert (วัชรารณั สิริยาภิวัฒน์, 2546) โดยลักษณะ
คำถามเป็นแบบวัดประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดน้ำหนักคำตอบการให้คะแนนตามวิธีการกำหนด
น้ำหนักแบบพลการ Arbitrary Weighting ของ Likert (วัชรารณั สิริยาภิวัฒน์, 2546) ซึ่งกำหนด
น้ำหนักคำตอบเป็นค่าของคะแนน เรียงลำดับจากน้อยไปหามาก 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด = 1, น้อย = 2,
ปานกลาง = 3, มาก = 4, และมากที่สุด = 5 แล้วนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อหา
ความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม (IOC) และนำไปรวมทดลองใช้กับประชากรจำนวน 30 คน เพื่อหา
ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

4) นำร่างแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบ ให้ข้อเสนอแนะ
หาความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม (IOC) และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากร จำนวน 15 คน เพื่อหา
ข้อบกพร่องด้านภาษาและปรับเปลี่ยนให้สะดวก เพื่อให้ได้มาซึ่งแบบสอบถามที่ครอบคลุมและ
เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่เป้าหมาย

5) ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ
เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความครอบคลุมของเนื้อหาของเครื่องมือวิจัยอีกครั้ง แล้วนำไปทดลองใช้
กับกลุ่มประชากร ก่อนนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้ว ไปให้กลุ่มตัวอย่างตอบ

2.2 ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมทั้งข้อมูล
ปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิ เป็นชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
เพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน

2.2.1 ขั้นตอนในการสร้างชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ในการสร้างชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
เพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) นำผลวิเคราะห์จากแบบสอบถามความคิดเห็นในประเด็นด้านความรู้ที่ต้องการ
พัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการ รวมถึงผลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ
และจากการสังเกตมาจัดทำเป็นร่างชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองจำนวน 5 แผน โดยออกแบบให้มีเนื้อหา
ครอบคลุมและตรงกับความต้องการและเอื้อให้เกิดการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2) นำร่างชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน ทั้ง 5 แผน เสนอพร้อมสื่อเสียงซีดีต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบ และให้ข้อเสนอแนะเพื่อให้ได้มาซึ่งชุดสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมและครอบคลุมสอดคล้องกับบริบทและความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง

3) ปรับปรุงแก้ไขชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4) นำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน เพื่อหาข้อเสนอแนะจากกลุ่มตัวอย่างนั้น และนำไปปรับปรุงแก้ไขให้สัมพันธ์กับความต้องการเฉพาะบริบท ก่อนนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่เลือกกลุ่มตัวอย่าง 3 คน ใช้วิธีการเลือกอย่างง่าย โดยเลือกจากกลุ่มที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 1 คน การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 1 คน และการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย 1 คน

5) นำชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน พร้อมสื่อเสียงซีดีไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 1 เดือน โดยผู้วิจัยมีการติดตามและเฝ้าสังเกตการณ์เพื่อคอยแก้ไขปัญหา และข้อสงสัย หรือข้อข้องใจที่เกิดขึ้น

2.3 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

การสร้างแบบทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนจากการใช้ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1) ศึกษาเนื้อหาชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างละเอียด รวมทั้งจุดมุ่งหมายของชุดสื่อการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยประเด็นต่างๆ จำนวน 5 ด้าน ที่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนกุฎีจีนต้องการพัฒนา

2) สร้างแบบทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษครอบคลุมเนื้อหาและจุดมุ่งหมาย ทั้ง 5 ด้าน เป็นข้อสอบปรนัย จำนวน 30 ข้อ

3) นำแบบทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และหาคำความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

4) นำข้อเสนอแนะและคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้เหมาะสมก่อนนำไปใช้จริง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา วัดเนื้อหาสาระ และสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ ซึ่งเครื่องมือดังกล่าวได้รับการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จากผลการหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม IOC ผลรวมคะแนน = 1.00 จากนั้นนำผลไปเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

จากผลการหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม IOC แสดงว่า ข้อคำถามมีความเที่ยงตรงสูงนำไปใช้ได้ นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อชุดสื่อการเรียนรู้อัตนเองของผู้ประกอบการในชุมชนภูฏีจิ้น โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$) ผู้ประกอบการในชุมชนภูฏีจิ้นมีความพึงพอใจต่อชุดสื่อการเรียนรู้อัตนเองของผู้ประกอบการในชุมชนภูฏีจิ้นในระดับมากที่ค่าเฉลี่ยร้อยละ 86

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการเรียนรู้อัตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนภูฏีจิ้น โดยมีวิธีการดำเนินการแบ่งเป็น 2 ระยะ ดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 เป็นการศึกษาคเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมากำหนดกรอบแนวทางในการศึกษาและเตรียมการวิจัย รวมถึงการศึกษาริบทของชุมชนเพื่อสร้างเครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย ประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้

1) การศึกษาคเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชน

2) ประสานงานกับผู้นำชุมชนถึงความเป็นไปได้ในการจัดประชุมกลุ่มย่อยเพื่อสร้างความเข้าใจในการดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัย และเข้าร่วมประชุมกับผู้นำชุมชนและตัวแทนผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อสร้างความเข้าใจ กำหนดกลุ่มเป้าหมาย เพื่อการสร้างเครื่องมือวิจัย

3) การสำรวจพื้นที่เป้าหมายเพื่อศึกษาข้อมูลทั่วไปของพื้นที่เป้าหมาย ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประชากรกลุ่มตัวอย่าง และร่วมสังเกตการณ์ในการปฏิบัติงานจริงของประชากรกลุ่มตัวอย่าง

4) การศึกษาข้อมูลทฤษฎีองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง โดยการทบทวนวรรณกรรม ตำราและวิจัยที่มีลักษณะใกล้เคียง เพื่อหาข้อมูลที่จะนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างชุดสื่อการเรียนรู้อัตนเองที่มีลักษณะเฉพาะและเหมาะสมกับบริบทของประชากรกลุ่มตัวอย่าง

5) รวบรวมข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการสังเกต การสัมภาษณ์ การประชุมกลุ่มย่อยร่วมกับผู้นำชุมชนและตัวแทนกลุ่มประชากร แบบสอบถาม และศึกษาข้อมูลทุติยภูมิเพิ่มเติม และสร้างชุดสื่อการเรียนรู้อัตนเอง 5 แผน พร้อมสื่อเสียงซีดีตามแผนงานวิจัยที่กำหนดไว้

ระยะที่ 2 ขั้นปฏิบัติการและสรุปผลการวิจัย เป็นการนำผลจากการศึกษาข้อมูล บริบท และองค์ความรู้มาตรวจสอบความถูกต้อง เพิ่มเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ และนำไปใช้โดยทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ท่าน ผู้วิจัยจัดอบรมกลุ่มตัวอย่างเพื่อเวลาในการใช้ และเรียนรู้ชุดสื่อการเรียนรู้อัตนเองเป็นเวลา 25 ชั่วโมง ในระยะเวลา 1 เดือน โดยผู้วิจัยติดตามลงพื้นที่ให้ความช่วยเหลือ และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการทดลองใช้ชุดสื่อการเรียนรู้อัตนเอง หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการสรุปผลการวิจัยระยะนี้เป็นขั้นตอนการประเมินโครงการ และสรุปผลการวิจัย ประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้

- 1) ทำการวิเคราะห์ผลการใช้ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง สรุปผล และเขียนรายงานการวิจัย
- 2) ดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล และตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูลในเครื่องมือวิจัยทั้งหมด แล้วนำเสนอผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามซึ่งเป็นเครื่องมือของงานวิจัยนี้จากการเก็บข้อมูลจากการสังเกต การสัมภาษณ์และการร่วมประชุมกับทางชุมชน และผู้ประกอบการท้องถิ่นในชุมชนเพื่อเก็บข้อมูลทั่วไป การสำรวจทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเฉพาะในบริบทของพื้นที่ที่กำหนด เป็นข้อมูลความรู้ด้านสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนจากการใช้ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งทั้งแบบสอบถามและชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นเครื่องมือวิจัยของงานวิจัยนี้เช่นกันที่มีลักษณะเฉพาะเพื่อสามารถตอบสนองความรู้ความต้องการให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายมากยิ่งขึ้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) ทำการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาแล้วเขียนรายงานด้วยการพรรณนาประกอบตัวอย่าง
- 2) วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยการจัดเนื้อหา ประเด็นต่าง ๆ เป็นหมวดหมู่
- 3) วิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากแบบสอบถาม แบบประเมินข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนแผนการเรียนรู้มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- 4) เปรียบเทียบความสามารถทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนโดยใช้ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการหาค่าที (t-test)
- 5) นำผลจากการวิเคราะห์มาจัดหมวดหมู่ เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุ่มีจิ้น สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. เพื่อสร้างสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวด้วยตนเองสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุ่มีจิ้น

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า

ผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีนมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วง 41-45 ปี มีระดับการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจนถึงสูงกว่าปริญญาตรี มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและควรปรับปรุง ซึ่งจากปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน ไม่มีความมั่นใจที่จะสื่อสาร และรู้สึกอาย อีกทั้งไม่รู้คำศัพท์ที่จะใช้ในการอธิบาย เพราะไม่มีทักษะภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพเพียงพอ และส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมในปัจจุบัน และส่วนมากศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมด้วยตนเองผ่านทางสื่อออนไลน์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ อีกทั้งผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนประเมินศักยภาพด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง ส่วนใหญ่เห็นว่าทักษะการสื่อสารอยู่ในระดับพอใช้และควรปรับปรุง ประสิทธิภาพด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่เพียงพอต่อการประกอบอาชีพ เพราะต้องดำเนินธุรกิจที่ต้องพบปะกับชาวต่างชาติเป็นประจำ และมีความจำเป็นต้องสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ และไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสารและส่วนมากไม่ได้ศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม เนื่องจากมีภารกิจและหน้าที่ที่ต้องทำ อีกทั้งส่วนใหญ่ศึกษาด้วยตนเองผ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ รองลงมาคือค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองผ่านตำราหรือคู่มือทั่วไป ซึ่งไม่เพียงพอต่อความต้องการ

ผู้วิจัยได้ทำการลงพื้นที่ ปรึกษากับประธานชุมชน และผู้ประกอบการในชุมชนและข้อมูลจากแบบสอบถามสำรวจความต้องการเพื่อเก็บข้อมูลทั่วไป ข้อมูลพื้นฐานทักษะภาษาอังกฤษ และข้อมูลสำรวจความต้องการในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การฟังและการพูด) แล้วนำผลมาวิเคราะห์มาสร้างชุดฝึกอบรม “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกุฎีจีน” ซึ่งชุดฝึกอบรมดังกล่าวมีลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งในชุดฝึกอบรมจะแบ่งออกเป็น 5 แผน ดังนี้

- แผนที่ 1 การต้อนรับและการให้ข้อมูลเกี่ยวกับชุมชน
- แผนที่ 2 การแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับขนมฝรั่งกุฎีจีน
- แผนที่ 3 การแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาหารขนมจีนแกงไก่คั่ว
- แผนที่ 4 การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว โบสถ์ซางตาครู้ส
- แผนที่ 5 คำศัพท์และสำนวนที่จำเป็น

ในการออกแบบชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจ โดยการลงพื้นที่ที่กุฎีจีน ปรึกษากับประธานชุมชน และผู้ประกอบการในชุมชนเพื่อเก็บข้อมูลทั่วไป ข้อมูลพื้นฐานภาษาอังกฤษและความต้องการในการพัฒนาทักษะ ข้อมูลพื้นฐานทักษะภาษาอังกฤษ และข้อมูลสำรวจความต้องการในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การฟังและการพูด) แล้วนำผลมาวิเคราะห์มาสร้างชุดฝึกอบรม “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

สำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกัญจิณ” ซึ่งชุดฝึกอบรมดังกล่าวมีลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง และสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

จากความเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อเนื้อหาชุดฝึกอบรม “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกัญจิณ” ผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำตัดสินความสอดคล้องที่มีความเหมาะสมในการนำมาพัฒนาบทเรียนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2. เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวด้วยตนเองสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกัญจิณ และศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวด้วยตนเองสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกัญจิณ

จากการเปรียบเทียบความรู้ก่อนและหลังเรียน จากการใช้ชุดฝึกอบรม “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกัญจิณ” พบว่ากลุ่มตัวอย่างได้คะแนนก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.60 และได้คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.83 เมื่อทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ t-test มีค่าเท่ากับ 21.39 ซึ่งแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง สะท้อนให้เห็นว่า บทเรียนการเรียนรู้ของชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเหมาะสมสอดคล้องกับบริบทและความต้องการของประชากรกลุ่มตัวอย่างอย่างแท้จริง และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพกับประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า จากข้อมูลที่ได้จากทางชุมชนและผู้ประกอบการในชุมชนออกมาเป็นชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง จำนวน 5 หน่วย ได้แก่ 1. การต้อนรับและการให้ข้อมูลเกี่ยวกับชุมชนเบื้องต้น 2. การแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับขนมฝรั่งกัญจิณ 3. การแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาหารขนมจีนแกงคั่วไก่ 4. การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว โบสถ์ชาวตาครूस 5. ศัพท์และสำนวนที่จำเป็น / คำศัพท์ภาษาอังกฤษ/คำศัพท์เฉพาะ / สำนวนที่จำเป็นสำหรับทำสื่อสำหรับการเป็นนักร้องท้องถิ่น อีกทั้งผู้วิจัยได้จัดการอบรมภาษาอังกฤษให้กับทางชุมชน และก่อนเข้ารับการอบรม ได้มีการทดสอบแบบทดสอบก่อนใช้ชุดฝึกอบรม ซึ่งเป็นข้อสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ การทดลองใช้และค่าสถิติที่เหมาะสม ความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงแล้ว และทดสอบด้วยแบบทดสอบด้วยแบบทดสอบชุดเดิมหลังใช้ชุดฝึกอบรม เพื่อประเมินความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์ จากการใช้ชุดฝึกอบรม “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการในชุมชนกัญจิณ” พบว่ากลุ่มตัวอย่างได้คะแนนก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.60 และได้คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.83 เมื่อทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ t-test มีค่าเท่ากับ 21.39 ทั้งนี้พบว่าคะแนนสอบหลังใช้ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่าคะแนนสอบก่อนใช้ชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการสำรวจจากผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ที่มีอาชีพเป็นแม่บ้าน มีช่วงอายุอยู่ระหว่าง 41-45 ปี มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นส่วนใหญ่ และใช้เวลาศึกษาภาษาอังกฤษในระบบโรงเรียนเป็นระยะเวลา 1-6 ปี อีกทั้งมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และเกือบทั้งหมดมีความต้องการศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม เพราะทักษะภาษาอังกฤษที่มีไม่เพียงพอต่อการประกอบอาชีพ อีกทั้งยังไม่กล้าสนทนากับชาวต่างชาติด้วยภาษาอังกฤษถึงแม้จะเข้าใจสิ่งที่ชาวต่างชาติพูด แต่อาย หรือกลัวพูดออกไปชาวต่างชาติไม่เข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธัญวรรณ กำคำ (2558) ที่ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว สำหรับชุมชน กลุ่มธนบุรี กรุงเทพมหานคร พบว่า หลังเข้ารับการอบรม กลุ่มตัวอย่างสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ไม่ว่าจะการทักทาย บอกทาง การซื้อของ การบรรยายผลิตภัณฑ์ได้ในระดับมากกว่าก่อนการอบรม ซึ่งดูได้จากคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กลุ่มตัวอย่างมีความมั่นใจ และกล้าแสดงออก กล้าสื่อสารมากขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชมพู่ อิศริยาวัฒน์ (2561) ที่ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับชุมชนท่องเที่ยว : กรณีศึกษาบ้านหนองตาไก่ ตำบลหนองกง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คนมีปัญหาภาษาอังกฤษทุกทักษะ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่ต้องการฝึกทักษะการพูดและการฟัง และหัวข้อที่ต้องการฝึกคือ การทักทาย การขอบคุณ และการกล่าวลา โดยต้องการคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับชุมชนท่องเที่ยวในรูปแบบหนังสือเล่มเล็ก เนื่องจากสะดวกในการพกพา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทร์สุดา บุญตรี (2561) ที่ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาและพัฒนารูปแบบนวัตกรรมสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีส่วนร่วมเพื่อเพิ่มศักยภาพของบุคลากรสู่สากล : กรณีศึกษาบุคลากรสายสนับสนุน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่กลุ่มตัวอย่างอยากได้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้ง่ายและพกพาสะดวกเช่นหนังสือเล่มเล็กและอยากได้แผ่นซีดีเสียงเพื่อฝึกทักษะการฟังด้วย นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราพร พูลเกษ และคณะ (2555) ที่ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์ เพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาบ้านโคกโก่ง ตำบลกุดหว้า อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ที่ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน และมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในเนื้อหาเรื่อง การต้อนรับนักท่องเที่ยว การแนะนำเกี่ยวกับที่พักโฮมสเตย์ แหล่งท่องเที่ยวในหมู่บ้านโฮมสเตย์ และผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ชุมชนควรนำผลการวิจัยนี้ ไปจัดทำเป็นหลักสูตรชุมชนผ่านเรื่องเล่าเป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของชุมชน รวมถึงทำการสำรวจว่านักท่องเที่ยวชาติไหนที่มาเที่ยวชุมชนเป็นจำนวนมากที่สุด

และจัดการบูรณาการกับกลุ่มสาระอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี เป็นต้น เนื่องจากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามผู้ประกอบในชุมชน รวมถึงประธานชุมชนอยากเล่าถึงความเป็นมาของชุมชนเพื่อไว้ทำเป็นเล่มเพื่อให้ลูกหลานได้ถ่ายทอดต่อ อีกทั้งนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงจากนักท่องเที่ยวชาวยุโรป หรือ ชาวอเมริกา เปลี่ยนเป็นนักท่องเที่ยวจากเอเชียเป็นจำนวนมากที่เข้ามาเที่ยวในชุมชน ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นชาวจีน รองลงมาคือชาวญี่ปุ่น และชาวเกาหลี

2. ควรมีการนำผลการวิจัยครั้งนี้ ไปต่อยอดในรูปแบบแอปพลิเคชันพิกินพาเที่ยวชุมชนภูมิปัญญาออนไลน์ เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถใช้โทรศัพท์มือถือในพัฒนาทักษะการฟังและการพูดด้วยตนเองได้ การสื่อสารจะได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

ควรมีการสร้างงานวิจัยหรือทำวิจัยเกี่ยวกับนวัตกรรมหรือกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อการท่องเที่ยวให้กับชุมชนที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนอื่น ๆ ในเขตกรุงเทพมหานครและภูมิภาคอื่น ๆ ของประเทศไทยสำหรับผู้ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการฝึกฝนแก่ผู้ที่สนใจต่อไป

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2554). **รายงานประจำปี 2554**. กรุงเทพมหานคร. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- จันทร์สุตา บุญตรี. (2561). การศึกษาและพัฒนารูปแบบนวัตกรรมสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีส่วนร่วม เพื่อเพิ่มศักยภาพของบุคลากรสู่สากล : กรณีศึกษาบุคลากรสายสนับสนุนของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. **รมยสาร**, 16(2). น.171-193.
- ชมพู อิศริยาวัฒน์. (2561). การพัฒนาคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับชุมชนท่องเที่ยว : กรณีศึกษาร้านหนองตาไก่ ตำบลหนองกง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์. **รมยสาร**, 16(2), น.127-145.
- ธวัชวรรณ กำคำ. (2558). **รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชุมชน กลุ่มธนบุรี กรุงเทพมหานคร**. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- พิชัย สดกพิบาล. (2553). **การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม: ปัจจัยเพื่อการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว**. สืบค้น 19 กันยายน 2557, จาก <http://www.thaiblogonline.com/sodpichai.blog/>
- วัชรารัตน์ สุริยาภิวัฒน์. (2546). **วิจัยธุรกิจยุคใหม่**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราพร พูลเกษ, วนุชชิตา สุภักควนิช และธิตพล วิมุกตานนท์. (2555). **การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์เพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาร้านโคกโก่ง ตำบลกุดหว้า อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์**. (งานวิจัยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน คณะเทคโนโลยีสังคม วิทยาเขตกาฬสินธุ์ งบประมาณรายจ่าย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555.)